Reisverslag 2026

Lourdesgroep Santpoort

13-09-2026 t/m 18-09-2026

Santpoort, Driehuis, Haarlem,

Velserbroek en IJmuiden

Introductie

Eindelijk is dan het moment aangebroken om mijn pelgrimstocht naar Lourdes te maken. Een reis waarnaar ik, maar ook mijn mede-pelgrims, al lange tijd naar hebben uitgekeken.

Ik, Julia Luisini, ben gevraagd dit jaar het reisverslag te schrijven. Ik heb daar ja op gezegd. Ik ga jullie, mijn medepelgrims, meenemen in alle gebeurtenissen van deze reis maar zal ook mijn persoonlijke gedachten en ervaringen met jullie delen.

Elke pelgrim heeft zijn verhaal en redenen om mee te gaan met deze pelgrimstocht. Waarom ga ik mee? Ik ben nieuwsgierig naar wat Lourdes met mij en met anderen kan/zal doen.

In mijn jeugd speelde het katholieke geloof voor mij voornamelijk bij mijn grootouders een rol. Zelf ben ik niet praktiserend opgevoed, maar ik ben door wat ik van hen gezien heb wel zoekende naar wat het geloof voor mij kan betekenen. Mede ook daarom vind ik het bijzonder om deze reis te maken en mij open te stellen voor alles wat Lourdes mij te bieden heeft.

Daarnaast is deze reis voor mij extra speciaal omdat ik mijn ervaringen van deze week met mijn oma, Ria Luisini-Hulsmann, die dit jaar voor de derde keer met de Lourdesgroep Santpoort meegaat, mag en kan delen.

Ik kijk ernaar uit om verhalen, ontmoetingen en bijzondere momenten van deze week met jullie te delen.

Dag 1

Het is lang geleden dat mijn wekker zo vroeg afging: 03:30 uur om precies te zijn. Om 04:30 uur verzamelen wij ons in de Naaldkerk in Santpoort-Noord. Hier worden wij hartelijk welkom geheten door Ton Joosten en Marcia Neve. We krijgen van hen een aantal praktische aanwijzingen. Ook horen we dat een aantal pelgrims last minute toch heeft moeten annuleren. In de familie van Ton is de zus van zijn vrouw zeer ernstig ziek. Daarom heeft zijn dochter Marieke besloten om bij haar moeder in de buurt te blijven. Uiteraard heel begrijpelijk, maar ook heel erg jammer.

Ton gaat dit jaar voor de 50e keer mee als pelgrim en reisleider. Een mijlpaal! Daarom zouden zijn kinderen Pim, Rick Marieke en Pauline allemaal in Lourdes zijn. Deze bedevaart gaan er voor Vincent Blom twee doventolken mee. We hebben mogen ervaren hoe geweldig hun aanwezigheid in onze groep was.

Onze start werd afgesloten met een mooi gebed van José, de vrouw van Ton, waarna wij onze plekken in de bus opzochten. Stipt om 05:00 uur vertrokken we vanuit Santpoort.
De busreis naar Airport Weeze verliep zeer voorspoedig en om 07:10 uur kwamen wij aan. Na de gebruikelijke procedures en hier en daar wat vertragingen bij het instappen verliep ook de vlucht goed. Rond 12:30 uur zijn we geland op Airport Tarbes-Lourdes en omstreeks 13:30 uur komen we aan in ons hotel. Adonis Notre Dama de la Sarte.

Nadat iedereen zich even kort op zijn kamer had opgefrist, kregen wij een warme, uitgebreide lunch van het hotel aangeboden. Hierna gingen we op pad om het Heiligdom voor de eerste keer te bezoeken.

De zon scheen volop, waardoor het Heiligdom er prachtig bij lag. Ton gaf een korte rondleiding waarbij hij over verschillende zaken informatie deelde die voor mij volledig nieuw was.

Na de rondleiding hebben wij de openingsviering in de Bernadettekerk bijgewoond. Ondanks de vermoeidheid, die er bij iedereen op dat moment flink inhakte, was het een mooie viering. Het was duidelijk zichtbaar dat deze viering voor velen voelde als thuiskomen. Ik vond het ontroerend om te zien.

Naarmate de mis vorderde kwam het moment van de communie. Ik ben niet gedoopt en vond het daarnaast ook een beetje spannend om naar de priester toe te lopen, omdat dit voor mij nieuw was. Op dat moment zag Rina mijn twijfel, en zei ze: ‘”Weet je wat je gewoon doet? Maak maar met je armen een kruis voor je borst zoals kindjes dat doen, dan weet de priester wel wat hij moet doen. Gewoon doen hoor! Kom, je hoort er ook bij!”.
Samen liepen we naar voren, en de priester tekende een kruisje op mijn voorhoofd. In onze nopjes gingen Rina en ik weer zitten. Het was gelukt en de priester had meteen door gehad wat wij bedoelden. Een positieve start van de week!

Aansluitend aan de mis volgde het diner in het hotel. Ondanks dat velen van ons, inclusief ikzelf, eigenlijk nog verzadigd waren van de lunch, werd er smakelijk gegeten. De pelgrims die hier al eerder waren geweest, zaten al in de aanslag met hun eigen messen van thuis. Gelukkig waren deze nu een stuk minder nodig dan vorig jaar. En als ik op de verhalen mag afgaan, had het eten een redelijke upgrade gekregen.

Als afsluiting van het diner was er aandacht voor de verjaardag van Linda. De groep zong haar toe en er was ook nog een klein cadeautje. Daarna ging iedereen langzaamaan zijn eigen weg.

Sommigen gingen nog even wandelen of het dorp in, terwijl anderen alvast hun bed opzochten.

Verder heb ik vandaag kennisgemaakt met hét fashion item van deze reis: de keycord, die door de meeste pelgrims wordt volgehangen met prachtige buttons. De innerlijke ekster en fashionista in mij werden hierdoor meteen geprikkeld, des te meer omdat mijn eigen keycord nog nieuw en dus praktisch kaal is.

Nadat we de laatste spulletjes uit de koffers hadden gehaald, zijn ook mijn oma en ik op tijd onze bedden ingedoken. Het was een enerverende dag, maar een veelbelovend begin van deze week.

Dag 2

Na een betere nachtrust schoof iedereen weer opgewekt aan bij het ontbijt. Dit werd smakelijk opgegeten. Daarna waren we klaar voor een tweede bezoek aan het Heiligdom. Maar niet voordat ik mijn eerste bedeltje voor aan mijn keycord van Ans in ontvangst mocht nemen: “een vredesduifje”, dat zij tijdens haar eerste bezoek aan Lourdes ook van iemand had gekregen. Ik vond het een heel lief gebaar.

Aangekomen op het Heiligdom verzamelden we ons bij de Grot, waar we de Eucharistieviering bijwoonden. Tijdens de dienst was er ook een moment waarop Ton een lezing mocht doen. Dit was een blije verrassing voor onze Santpoortse groep. We waren allemaal best een beetje trots dat ‘onze’ Ton daar stond.

Toen het moment van de communie weer aanbrak, maakte ik opnieuw het kruisgebaar met mijn armen, waarna de priester mij opnieuw zegende. Dit voelde al een stuk minder ongemakkelijk dan de dag ervoor. Hoewel ik er nog niet echt iets bij voelde, groeide mijn vertrouwen wel.

Hierna mochten we daadwerkelijk door de Grot lopen. Ik wist niet zo goed wat ik anders moest doen dan gewoon doorlopen, maar Rina liep achter mij en gaf me de tip om met mijn hand langs de wand van de Grot te gaan. Ze zei: ‘Kijk maar, gewoon zo!’. Vervolgens legde ze met flinke kracht haar hand, met daarin haar prachtige mintgroene rozenkrans, tegen de wand van de Grot. Haar ogen glunderden, wat ik zó mooi vond om te zien. Ik volgde haar voorbeeld, weliswaar met een lege hand. Wat mij vooral opviel, was hoe ontzettend glad en gepolijst de wand aanvoelde. Miljoenen handen hadden samen voor

dit gladde oppervlak gezorgd. Die gedachte gaf mij een bijzonder gevoel van verbondenheid.

Later op de dag gingen we weer met de hele groep op pad. Omdat het opnieuw een flink warme dag was, werd ervoor gekozen om deze keer met een liftje richting het kerkhof van Lourdes te gaan, waar het graf van de ouders van Bernadette ligt. Normaal gesproken wordt de weg naar deze begraafplaats te voet afgelegd, maar zoals de meesten van jullie misschien wel weten, is Lourdes flink heuvelachtig. Ik vond het liftje dan ook een zeer geslaagd idee!

Na ons bezoek aan het kerkhof gingen we even langs bij het museum, waar beelden van heiligen tentoongesteld staan. Naast dit museum is natuurlijk ook een souvenirwinkeltje. Hier kon Hans het, ondanks de zeer duidelijke instructie van zijn vrouw om dit keer nou eens zónder beeldje huiswaarts te keren, toch niet laten om weer een ‘Bernadetje’ aan zijn collectie toe te voegen. Inmiddels staat deze collectie bij hem thuis uitgestald in een echte vitrinekast. En als ik de enthousiaste verhalen van Hans mag geloven, heb ik niet het idee dat deze “hobby” op korte termijn zal worden stopgezet.

We vervolgden onze weg naar het cachot, de woning waar Bernadette woonde toen zij de verschijningen van Maria meemaakte. Ik vond het heel indrukwekkend om deze plek te zien. Vooral de gedachte dat Bernadette en haar familie door een samenloop van verschillende vervelende omstandigheden uiteindelijk in dit cachot terecht waren gekomen, maakte indruk op mij. Ton gaf ook hier een interessante uitleg, waarna we met elkaar hebben gebeden. Dit voelde als een mooi eerbetoon aan Bernadette.

Na het bezoek aan het cachot liepen we door naar de parochiekerk, even verderop. Dit is de kerk waar Bernadette graag kwam. Onlangs is dit gebouw gerestaureerd. Ik maakte een rondje door de kerk en het viel mij op dat er veel moderne kunst en afbeeldingen van heiligen te zien waren.
Terwijl ik mijn rondje maakte, werd er opeens aan de andere kant van de kerk gezongen. Door de akoestiek klonk dit prachtig. Al snel bleek dat het 'mijn' eigen clubje mensen was! Ton, Loes, mijn oma en Ria Kruisman stonden daar een prachtig lied te zingen. Vooral Ton werd hierdoor, begrijpelijkerwijs, flink geraakt, gezien de familieomstandigheden waarmee hij te maken had tijdens deze reis. Ik vond het hartverwarmend om te zien hoe hij troost en steun vond bij de mensen om hem heen, die hem al zo lang kennen.

Na dit emotionele moment vervolgden we onze weg.

We passeerden een ijssalon! Het was warm, heel warm, dus een ijsje was bij iedereen zeer welkom.

Later bleek dat we werden getrakteerd door Ton en Hedwig van der Voort, ter ere van hun 59-jarig huwelijk, dat een dag later gevierd zou worden. Nadat onze groep weer een beetje was afgekoeld, wandelden we verder naar het geboortehuis van Bernadette. Doordat Ton van der Voort en ik een goed gesprek hadden over de Formule 1, kan ik niet veel vertellen over de weg ernaartoe. Wat ik wél kan vertellen, is dat ook deze bezienswaardigheid weer veel indruk op mij maakte.

Nadat mijn oma, Loes en ik even hadden geposeerd voor de foto van Hans op de “overloop” naar het huis, ontfermde Loes zich meteen over mij. Ze nam me mee in het verhaal van Bernadette en het eerste deel van haar leven. Door de manier waarop het huis was gerestaureerd en ingericht, kreeg ik hier echt een goed beeld van. Opnieuw kwam bij mij de gedachte op hoe triest het is dat deze familie, die ooit een mooie basis had, zoveel heeft moeten inleveren door de omstandigheden die het leven met zich meebracht.

Toen we weer in het hotel waren aangekomen, schoven we al gauw aan voor het diner. Daar bleek dat onze groep een speciale gast in ons midden mocht verwelkomen: niemand minder dan Monseigneur Hendriks. Voor velen was dit een bijzonder moment. Meerdere groepsleden grepen dan ook meteen hun kans en trokken de stoute schoenen aan om de Bisschop om een zegening te vragen. Zo ook mijn oma, die haar rozenkrans graag wilde laten zegenen. Ietwat geëmotioneerd kwam ze terug naar onze tafel. Ik vroeg haar wat haar zo had geraakt, waarop ze vertelde dat het mooie gebed dat de Bisschop had uitgesproken haar erg had ontroerd.

Hierna was het tijd voor de Lichtprocessie. Van tevoren had ik hier al veel over gelezen op internet. Ook door alle foto's en verhalen van mijn medepelgrims had ik hoge verwachtingen gekregen. Onze groep verzamelde zich aan de zijkant van het Heiligdom, waarna steeds meer pelgrims uit andere groepen en landen zich bij ons voegden.

Vanuit de organisatie kregen we allemaal een kaarsje met een bijbehorend beschermkapje. Nadat de kaarsjes bij iedereen waren aangestoken, begon de Lichtprocessie. In een lange stoet trokken we samen met duizenden andere pelgrims, met brandende kaarsen, biddend en zingend over het Heiligdom om Maria te eren. Het was een prachtig gezicht om al die lichtjes samen te zien branden en om te zien wat dit bij mensen uit zoveel verschillende delen van de wereld teweegbracht.

Na afloop vroegen veel mensen uit onze groep wat de Lichtprocessie met mij had gedaan en in het bijzonder of ik ‘het’ inmiddels ook al voelde. Om eerlijk te zijn, was dat nog niet het geval. Ergens voelde ik hierdoor toch een klein steekje van teleurstelling. Niet omdat ik het niet indrukwekkend vond, want het Heiligdom en Lourdes zijn prachtige plekken en ik voelde wel degelijk dat het bijzonder was om hier te zijn. Maar de verbinding die ik in de ogen van de mensen om mij heen, en vooral bij mijn medepelgrims, zag, voelde ik zelf nog niet.

Misschien kwam het doordat alles nog nieuw was. Misschien waren het gewoon veel indrukken tegelijk. Misschien kende ik de groep nog niet goed genoeg. Misschien kwam het doordat mijn medepelgrims prachtige, maar soms ook emotionele levensverhalen met mij deelden. Of misschien weet ik gewoon even niet meer zo goed hoe ik ‘uit’ moet staan en naar mijn gevoel moet luisteren, door de drukte van alledag.

Ik weet het niet. Maar het komt vast vanzelf goed. Het kan toch niet zo zijn dat ik de enige ben die ‘het’ hier niet gaat begrijpen?

Moe, maar zeer voldaan, stapte ik weer mijn bed in. Benieuwd naar wat de nieuwe dag met zich mee zal brengen.

Dag 3

Dinsdag 15 september 2026 is aangebroken. Ria Kruisman is jarig. Ik schuif wat later aan bij het ontbijt. Mijn oma zit al gezellig aan tafel met Anna en haar dochters, Gerda en Janet. De dames schaterlachen om een situatie die zich de avond ervoor met Anna heeft afgespeeld.

De zusjes hadden hun moeder naar bed gebracht, maar nadat Anna even was ingedommeld en vervolgens wakker schrok, was ze haar meiden kwijt! Anna werd even tientallen jaren terug in de tijd geslingerd en ging op zoek naar de meiden. Toen ze bij de lift aankwam, stapten op dat moment de zusjes uit, samen met een groepje andere pelgrims dat nog gezellig met elkaar had zitten borrelen. Nou, ook zij vlogen even tientallen jaren terug in de tijd toen ze van Anna flink op hun kop kregen. Waar ze potverdorie nou toch al die tijd bleven! Gelukkig konden we er bij het ontbijt hartelijk om lachen, inclusief Anna zelf.

De dag begon met een Eucharistieviering met handoplegging in de Bernadettekerk. Ik vond het een mooie dienst. Ook hier brak natuurlijk weer het moment van de communie aan. Bij ons deel van de kerk kwam de Bisschop staan om deze uit te delen. Zoals ik eerder al vertelde, voelde ik tot nu toe ‘het’ nog niet echt. Dit gevoel, of beter gezegd het gebrek daaraan, maakte dat ik opnieuw aarzeling voelde, en al helemaal dit moment nu het de Bisschop betrof. Het voelde alsof ik nog niet op het punt in mijn geloofsontwikkeling was waarop ik de zegen van de Bisschop in ontvangst mocht nemen. Uiteindelijk besloot ik daarom te blijven zitten en naar de andere pelgrims te kijken die de communie ontvingen.

Na de mis volgde een gezellig koffiemoment in de tuin van het Heiligdom met alle Nederlandse pelgrims die deze week met Het Huis

voor de Pelgrim in Lourdes zijn. Uiteraard hoorde daar ook een borreltje bij, wat ik maar even oversloeg.

De zon scheen volop en iedereen had het naar zijn zin. Ans en ik hebben uitgebreid zitten kletsen over haar levensloop en hoe het er vroeger allemaal aan toeging. Een heel gezellig moment met elkaar.

Na terugkomst in het hotel sloeg ik de lunch even over en zonderde ik mij af op mijn hotelkamer. Ik merkte en voelde dat ik na al die indrukken even wat tijd voor mezelf nodig had. Nadat ik weer een beetje was opgeladen, was het tijd voor het bidden van de Kruisweg in een kapel nabij het Heiligdom.

Het was de eerste dienst die we alleen met onze eigen groep volgden. Ton en Marcia hadden deze voorbereid. Door de manier waarop Marcia de teksten voordroeg, beleefde ik voor het eerst een soort klein openbarings-momentje. Het lukte mij om het verhaal te koppelen aan de dingen van deze tijd en aan het leven zoals ik dat zelf ken. Hierdoor voelde ik ‘het’ dus even wél. Dat was heel fijn en het gaf mij opnieuw wat vertrouwen.

Aansluitend volgde de Sacramentsprocessie in de Pius X-Basiliek. Ik had hier weinig verwachtingen van. De eerlijkheid gebiedt mij te zeggen dat ik, zodra we de kerk binnenkwamen, eerder het gevoel had alsof we in een soort ondergrondse garage stonden, met boven ons het geraamte van een schip, dan dat ik daadwerkelijk in een kerk stond. Blijkbaar was dit van mijn gezicht af te lezen, want Rick zei al snel: ‘Lelijk, hè?’.

Ik werd uitgenodigd om koffie te gaan drinken met de vrijwilligers, maar sloeg dit aanbod af. In plaats daarvan nam ik plaats in een kerkbank, een paar rijen achter mijn oma en naast Loes. Ik vroeg Loes hoe een sacramentsprocessie precies verloopt. Ze gaf mij een duidelijke uitleg, waarbij ik al een kleine verbinding voelde met de zieken die hier een zegening ontvangen. Vanuit mijn beroep ben ik

gewend om (ernstig) zieke mensen te zien, waardoor ik mij goed kon voorstellen hoe belangrijk deze dienst voor hen moest zijn.

Tijdens deze dienst was alles anders dan wat ik tot dan toe had meegemaakt. We bevonden ons op een vrij sobere plek die mij niet meteen het gevoel van een kerk gaf. De lichten gingen uit en er werden weinig woorden gesproken. Er waren ook lange momenten van stilte. Het koor zong voornamelijk in het Latijn, waardoor ik de teksten niet kon verstaan.

Toch vond ik het heel prachtig. De stilte, de donkerte, de akoestiek van de kerk en het gezang van het koor: alles kwam als een vloedgolf binnen. Ik werd overspoeld door gevoelens en emoties.

Ik keek naar de zieken die voor het altaar lagen of zaten. Ik keek naar mijn groepsgenoten, van wie ik wist dat ook zij het moeilijk hadden, en dacht aan mijn eigen mensen thuis. Op dat moment vond ik het ineens zó verschrikkelijk verdrietig om te bedenken wat de mensen met wie ik normaal gesproken dagelijks in mijn werk te maken heb, allemaal moeten doorstaan. Juist de dingen waarvan ik heb geleerd om ze van mij af te zetten, kwamen nu zo hard binnen. Maar tegelijkertijd vond ik iedereen ook zó lief. Voor het eerst zag ik hoe mensen voor elkaar zorgden en er voor elkaar waren vanuit niets anders dan oprechte betrokkenheid en een intrinsiek gevoel van verbondenheid. Niet omdat het hoort, omdat het moet, omdat het van je verwacht wordt of omdat het je werk is. Nee, dit kwam echt voort uit iets puurs, iets wat van mens tot mens wordt gevoeld. Zo ogenschijnlijk simpel en mooi kan het dus blijkbaar zijn. En wat voelde dat anders dan de wereld waarin ik zelf dagelijks leef.

Naast deze golf van intense emoties voelde ik ook een bepaalde vorm van verbondenheid. Niet meteen met de mensen om mij heen, maar meer het gevoel dat míjn gevoel er mocht zijn. Dat ik dit gevoel niet alleen droeg, maar het met ‘iemand’ deelde.

De tranen stroomden over mijn wangen en het duurde de hele dienst voordat ze weer ophielden. Loes merkte mijn emoties op en legde meelevend haar hand op mijn knie. Aan het einde van de dienst liep ik naar mijn oma en gaf ik haar een dikke knuffel, waarna ik opnieuw begon te huilen. Ook voor haar was dit een emotioneel moment.

De rest van de dag bleef ik met deze gevoelens bezig. Langzaam ontstond bij mij het idee dat ik misschien kennis had gemaakt met een stukje van datgene wat ik al die tijd met ‘het’ bedoelde.

Na deze intense middag was het tijd voor een gezellige avond, ter ere van Tons 50-jarig jubileum. Veel mensen hadden een steentje bijgedragen om hem eens flink in het zonnetje te zetten.

Pierre van het Huis voor de Pelgrim was aanwezig om zijn dankbaarheid voor Tons inzet uit te spreken. Naast enkele grappige anekdotes: “Ton; een reisleider die zijn paspoort vergeet”. Ton kreeg een mooi kerststalletje cadeau. Daarnaast vertelde Pierre dat de bisschop tijdens een vergadering lovend over Ton en de Lourdesgroep Sanpoort had gesproken. Hij had ook erg genoten van zijn bezoek aan onze groep en de maaltijd in ons hotel.

Vijftig jaar inzet voor Lourdes wat een prachtig jubileum. Ook voor de bisschop een feest om te vieren.

Ook Marcia had een mooie speech geschreven, waarin zij de wens uitsprak om dit nog vele jaren met elkaar te mogen doen. Anja en Loes

hadden voor Ton een foto meegenomen van het moment waarop hij de lezing bij de Grot voorlas de plek die voor hem zo belangrijk is.

Vincent bedankte Ton via de doventolk voor het warme welkom en voor het begrip dat Ton had getoond voor het belang van de aanwezigheid van de doventolken. Daarnaast sprak Vincent zijn dankbaarheid uit voor de steun die hij en zijn moeder van Ton hadden ontvangen tijdens hun zoektocht naar het graf van zijn zus Marja, die hier in Lourdes uitgestrooid is.

Pauline, zijn dochter, overlaadde Ton met cadeaus namens zijn vier kinderen. Daarbij vertelde zij hoe het was om op te groeien met het “Lourdesvirus”. Ook sprak zij haar dank uit aan haar lieve moeder José, want zonder HAAR STEUN was dit allemaal niet mogelijk geweest.

Zelfs de hoteleigenaar had een dankwoord voorbereid voor Ton. Hij overhandigde hem daarbij een mooie fles wijn.

Als afsluiting volgde de speech van Hans, waarbij zowel een lach als een traan aan te pas kwam. In al die jaren hebben zij samen veel meegemaakt, wat LOURDES betreft maar ook in hun privéleven. We hoorden over hun wekelijkse ‘”werkafspraken” in de snackbar en het doorspitten van grote ladingen oud papier, inclusief die “bijzondere boekjes” over het lopen van de Nijmeegse Vierdaagse en de duivencompetitie. Hans vertelde gekscherend dat hij soms het gevoel had dat Ton zijn werkgever was. ‘Heb je ff tijd?’, ‘Oh, mijn fles

water ligt nog boven' en 'Ach, ik ben het vaandel vergeten…' We hebben er allemaal flink om moeten lachen. Hierna overhandigde Hans twee prachtige cadeaus: een boek vol mooie verhalen en anekdotes van (oud-) pelgrims en een mooi bedrag dat voor hem was ingezameld door de Lourdesgroep Santpoort.

Het was een avond waarop iedereen zichtbaar genoot. Voor mij was het ook nog een bijzonder en intiem inkijkje in wie Ton als mens is en wat hij voor de mensen om hem heen betekent.

Nog ietwat hyper van de avond zocht ik mijn bed op. Er waren vandaag een hoop emoties en gedachten de revue gepasseerd die ik allemaal nog even moest verwerken. Maar het gevoel dat voor mij de boventoon voerde, was hoe warm en attent iedereen hier met elkaar omgaat. Het is bijzonder om daar deel van uit te mogen maken.

Dag 4

De dag begon tijdig, omdat mijn oma al vroeg uit de veren was. Zij was namelijk gevraagd om samen met Loes, Marjo en Ria Kruisman mee te zingen in het koor tijdens de Internationale Hoogmis! De dames vertrokken dus alvast om in te zingen met de andere koorleden.

Na het ontbijt maakte ook onze groep zich klaar om naar de Pius X-Basiliek te gaan. Dit deden we volledig ingepakt in onze regenkleding, want wat viel er véél regen. Het leek wel alsof er in één ochtend voor een maandvoorraad aan regen naar beneden kwam. We waren snel in de Pius X die deze morgen gevuld was met pelgrims uit de hele wereld.

Rina en ik liepen nog even gearmd langs ‘onze’ dames in het koor om ze succes te wensen, waarna we gauw een plekje zochten. De dienst werd in het Italiaans geleid. Achteraf bleek dit voor mijn oma een extra speciale betekenis te hebben. Dit komt omdat mijn overleden opa van Italiaanse komaf was. Aan het einde van de dienst vertelde ze dat het voelde alsof ‘het zo moest zijn’.

Hierna namen mijn oma en ik even de tijd om rond te neuzen in de leuke winkeltjes die Lourdes rijk is. Daar kreeg ik van haar mijn eigen rozenkrans. Een bijzondere, tastbare herinnering aan alles wat Lourdes voor mij betekent en wat deze reis mij tot nu toe heeft gebracht.

Na het “shopmomentje” vertrokken we met de groep richting de Schaapskooi, die op een heuvel ligt. Door de hevige regenval was de

weg ernaartoe behoorlijk steil en glad geworden. Het eerste gedeelte van de tocht legden de vrijwilligers te voet af met lege rolstoelen, terwijl wij met de bus naar de locatie werden gebracht. Het tweede

gedeelte, om daadwerkelijk bij de Schaapskooi te komen, kon met een golfkarretje worden afgelegd. Om tijd te besparen dacht ik echter dat het wel zou lukken om Jaap gewoon in zijn rolstoel omhoog te duwen. Daar kwam ik al gauw op terug. Mede door de gladheid moesten uiteindelijk Ria Kruisman én Sylvia eraan te pas komen om Jaap veilig boven te krijgen. Eenmaal boven dacht ik even dat ik ter plekke op deze heilige grond kennis zou gaan maken met het hiernamaals, maar gelukkig herstelde ik al snel!

Toen iedereen zich had geïnstalleerd in de Schaapskooi, kregen we een rondleiding van Rikki. Zij is een dame die al vele jaren als vrijwilliger in Lourdes werkt, maar door gezondheidsklachten een tijd afwezig was geweest. Inmiddels was ze gelukkig weer terug, en hoe! We hebben allemaal enorm genoten van haar enthousiasme en haar manier van vertellen.

Hierna volgde onze eigen viering, die door Marcia werd geleid. Het was een mooi en intiem moment, met prachtige muziek en lezingen van onder anderen Frans, Hans, Jaap en Alina. Als afsluiting zong Sylvia het Ave Maria, wat onze groep zichtbaar raakte.

Na onze viering in de Schaapskooi kregen we van Rikki nog een uitgebreidere rondleiding over het terrein. De Cité met bijbehorende Schaapskooi zijn vandaag de dag nog steeds een toevluchtsoord

voor pelgrims die minder te besteden hebben, maar toch graag een bedevaart naar Lourdes willen maken. Het is mooi om te zien dat deze plek die mogelijkheid blijft bieden.

Maar ook in Lourdes gebeuren er dingen die je liever niet meemaakt of verwacht. Tijdens ons bezoek aan de Cité en de Schaapskooi ontdekte Ria Kruisman dat haar telefoon niet meer in haar tas zat en dat haar tas wagenwijd openstond. Al gauw trok ze de vervelende conclusie dat haar telefoon waarschijnlijk was gestolen tijdens een chaotisch, regenachtig moment in de ochtend. Bij terugkomst van de Schaapskooi besloot Ria dan ook aangifte te doen. Ik vergezelde haar naar het politiebureau. Het was een flinke klim naar boven en eenmaal aangekomen moesten we even uitzoeken hoe we daadwerkelijk het politiebureau binnen konden komen. Daar aangekomen werd Ria uiterst vriendelijk en behulpzaam geholpen door de politieagente. Dat verbaasde ons allebei positief. Ondanks dat de diefstal voor haar natuurlijk een flinke domper was, verzachtte de vriendelijkheid van de agente de situatie toch een beetje.

Hierna hadden we een vrije avond! Na het diner ging iedereen lekker zijn of haar eigen gang. Sommigen besloten een rondje te wandelen in de omgeving, nog even lekker te winkelen of opnieuw een bezoek

te brengen aan het Heiligdom. Anderen trokken zich terug op hun hotelkamer of namen plaats aan de bar van het hotel.

Zelf was ik neergestreken op een van de banken in de hotellobby om alvast het een en ander van dit verslag te schrijven en om even met het thuisfront te bellen. Door alle drukte en de volgeplande dagen was ik daar nog helemaal niet aan toegekomen. Op dat moment kwam Jaap de lobby binnen en schoof hij gezellig bij mij aan. Voor ik het wist, hadden we de hele avond met elkaar zitten kletsen. We voerden mooie gesprekken, waarin Jaap heel openhartig over zijn leven vertelde. Het voelde bijzonder om zijn persoonlijke verhalen te mogen horen en te merken dat hij deze met mij wilde delen. Ik heb veel bewondering voor de manier waarop hij in het leven staat, ondanks alles wat het leven op zijn pad heeft gebracht.

Door deze gezellige avond was het iets later geworden dan normaal. Maar het was opnieuw een heel fijne en rijke dag geweest. Morgen is alweer de een-na-laatste dag. De week vliegt echt om!

Dag 5

Vandaag begonnen we de dag in het Heiligdom. Hier hielden we met onze eigen Lourdesgroep een gebedsmoment, waarbij ook het gebaar met het water plaatsvond. Iedereen werd gezegend door de priester, waarna het water in onze handen werd gegoten. Het was vervolgens de bedoeling om hiervan een slok te nemen en met de rest je gezicht te wassen.

Dit was voor mij iets heel nieuws; ik had nog nooit zoiets gedaan. Hoewel ik op religieus vlak nog niet veel verbinding voelde tijdens dit moment, bracht het toch iets speciaals met zich mee om van het bijzondere water uit Lourdes te mogen drinken.

Na dit moment gingen we door naar de kaarsenbakken. Vrijwel iedereen stak een kaars aan. Een grote kaars, een kleine kaars, voor elkaar, voor het thuisfront, voor zichzelf, voor een geliefde of voor familie.

Het was heel hartverwarmend om te zien hoe iedereen iemand in gedachten had voor wie een kaarsje vol warmte en verlichting werd aangestoken.

Als middagprogramma ging een groot deel van onze Lourdesgroep naar Gavarnie in de Pyreneeën. Een ander deel vertrok richting Bartrès, waar ook zij een mooie middag met elkaar beleefden.

Om in Gavarnie te komen, maakten we de rit met de touringcar die ons door de bergen voerde. Tijdens deze rit gaf de tourleidster ons

interessante informatie over de omgeving. Het landschap was prachtig, maar het viel op dat ook Frankrijk een zeer droge zomer achter de rug had. Op plekken waar normaal gesproken de rivier de Gave zichtbaar langs de weg stroomt, stond het water nu erg laag of was er niet meer dan een klein beekje te zien. De mensen die hier al vaker waren geweest, vertelden dat ze het nog nooit zó droog hadden gezien. Eenmaal aangekomen in Gavarnie kregen we ruim anderhalf uur de tijd om het plaatsje te ontdekken. We waren absoluut niet de enigen, want er waren die dag meerdere excursies naar Gavarnie vertrokken. Het is een mooi dorpje, midden tussen de bergtoppen van de Pyreneeën. Deze bergtoppen waren door de bewolking helaas niet goed zichtbaar. Daardoor hebben we ook de watervallen niet kunnen zien.

Mijn oma ging samen met Marjo op sleeptouw naar de winkeltjes om wat souvenirs te bekijken, zoals het echte dames betaamt. Jaap en ik besloten een wandeling te maken naar het wat hoger gelegen kerkje van het bergdorpje. Dit kerkje is piepklein en heeft iets mysterieus. Vroeger diende het als veilig toevluchtsoord voor pelgrims die de Pyreneeën overstaken op weg naar Santiago de Compostela. Binnen in het kerkje was het héél donker. Ook waren er verschillende verwijzingen naar de pelgrimsroute van Santiago de Compostela te zien, onder andere de Jakobsschelpen. Rondom het kerkje ligt een kerkhof waar verschillende legendarische bergbeklimmers en gidsen uit de Pyreneeën hun laatste rustplaats hebben gevonden.

Hierna liepen we weer naar beneden en streken Jaap en ik neer op het terras van een van de cafés in het dorpje. Ook mijn oma en Marjo kwamen na hun kleine shopsessie bij ons zitten. Nadat we gezellig een kopje thee en koffie hadden gedronken, wandelden we terug naar de touringcar, voor de rit retour Lourdes.

Terug in Lourdes werden we opnieuw verrast door het bezoek van de Bisschop. Hij kwam om de motoren te zegenen van de oudste zoon van Ton Joosten en zijn vriend. Zij waren speciaal voor het 50-jarig

jubileum van Ton naar Lourdes gekomen om dit met hem te vieren en plakten daar meteen een mannenuitje aan vast. Zelf zag ik hier toen een goed moment om mijn rozenkrans door de Bisschop te laten zegenen. Ik was erg blij dat ik dit heb kunnen doen.

Uiteraard moest de zegening met de camera worden vastgelegd. Dus Hans werd van zijn kamer geplukt. Hij genoot op dat moment nét even van een welverdiende rust. Al mopperend en op zijn pantoffels slofte hij het hotel uit. Ik moest er erg om lachen.

Achteraf bleek het toch zeer waardevol dat hij naar beneden was gekomen om alles mee te maken, want niemand minder dan de Bisschop maakte een rondje achter op de motor! En alsof dat nog niet genoeg was, ging ook Anna nog even achterop. Daar ging ze, onder luid gejoel en applaus van onze groep, met hier en daar ook wat bezorgde blikken. Anna had de tijd van haar leven en genoot met volle teugen. Eerlijkheid gebiedt te zeggen dat zowel de motor als de bestuurder, Anna ook erg goed stonden. Het mag dan ook duidelijk zijn dat leeftijd daar geen enkele invloed op heeft!

Hierna was het tijd om weer aan tafel te gaan. Dit keer schoof ik aan bij Hans en zijn dochter Marjorie. Wat een heerlijk stel samen! Ze stralen zo'n gezellige en positieve energie uit. Er was ruimte voor leuke, maar ook diepgaande verhalen, een goede dosis humor en oprechte interesse in een ander. Het zijn mensen die ogenschijnlijk met zo weinig moeite zoveel voor een ander kunnen betekenen. Ik vond het heel mooi om te zien.

Na het diner volgde onze kaarsenceremonie. Voorafgaand aan deze ceremonie had iedereen een intentie in een envelop bij Marcia ingeleverd. Hierop mocht van alles staan, zolang het maar ging over iets of iemand waaraan je tijdens deze Lourdesreis dacht.

Tijdens de ceremonie kwamen verschillende onderwerpen aan bod, die werden toegelicht met mooie lezingen door een aantal groepsleden. Hierna staken we een Lourdeskaarsje aan en werden, passend bij de besproken onderwerpen, de intenties uit de ingeleverde enveloppen voorgelezen.

Door dit op deze manier met elkaar te delen, werd opeens heel duidelijk welke gedachten en gevoelens de groep met zich meedroeg. Overwegend waren dit zware, diepgaande en emotionele gedachten. Toch waren deze gevoelens gedurende de week niet voortdurend merkbaar geweest, ondanks dat veel mensen ze al die tijd met zich meedroegen. Dit bracht mij tot een realisatiemoment. Soms besef je niet wat een ander allemaal doormaakt of met zich meedraagt. Daar kom je soms pas achter wanneer je iemand echt aandacht geeft, tijd maakt voor elkaar en bereid bent om naar de ander te luisteren. We sloten deze mooie ceremonie zingend af met het lied “*Zeilen op de wind van vandaag”*, waarna we met elkaar op onze Lourdesweek proostten met een drankje in de bar van het hotel.

Nadat Hans en ik nog wat stevige verhalen met elkaar hadden uitgewisseld, vertrokken mijn oma en ik naar onze hotelkamer om de koffers alvast verder in te pakken. De wekker stond opnieuw vroeg afgesteld. Dit keer helaas voor ons vertrek.

Dag 6

Toen ik zei dat de wekker vroeg ging, was dat niet gelogen, 06.30 uur om precies te zijn. Nadat ook de laatste spulletjes waren ingepakt en iedereen had ontbeten, vertrok onze groep voor de allerlaatste keer naar het Heiligdom om de afscheidsviering in de Bernadettekerk bij te wonen. Het was een mooie viering, waarbij alle Nederlandse pelgrims samen met de priesters en de Bisschop uiteindelijk buiten afscheid namen van Maria, met zicht op de Grot.

Nadat we dit hadden gedaan, vertelde ik aan Pauline, de dochter van Ton Joosten, dat ik eigenlijk de twee bovenste kerken van het Heiligdom nog helemaal niet had gezien. Dat vond ik erg jammer. Ze reageerde meteen met: ‘Nou, kom, dan maken we toch nog even gauw een rondje?!’ We zijn letterlijk naar boven gehold, heel wat trappen en hellingen op. Excuus daarvoor nog, hoor Pauline!

We gingen eerst naar de Crypte: de allereerste en kleinste kerk die hier werd gebouwd. Ook deze kerk had iets heel mysterieus, maar ik vond haar prachtig. Je kon voelen dat deze kerk veel geschiedenis met zich meedraagt. Lang om hierbij stil te staan, hadden we niet, want we moesten door naar de bovenste kerk: de Basiliek van de Onbevlekte Ontvangenis. Dit is de kerk met een hoge slanke spits die je van overal op het Heiligdom ziet. Ook van

binnen was deze kerk prachtig en ze weerspiegelde voor mij hoe een kerk er in mijn gedachten eigenlijk uitziet. Het zonlicht dat door de glas in lood ramen naar binnen viel, gaf de kerk een heel mooie, subtiele gloed. Ook het uitzicht over het Heiligdom was fantastisch. Ik ben heel blij dat ik dit nog even heb kunnen zien. Het maakte voor mij de beleving van Lourdes compleet. Dus dank je wel, Pauline, dat je hiervoor nog even de tijd met mij hebt genomen.

Eenmaal weer beneden was het tijd om met onze eigen groep afscheid te nemen van de Grot en het Heiligdom. We gingen in een rij staan, waarna Ton voor iedereen een persoonlijk woord had en met Lourdeswater een kruisje op ons voorhoofd maakte. Dit was een mooi, maar ook emotioneel moment.

Hierna liepen we terug naar het hotel. Alle koffers werden in de touringcar geladen en we vertrokken richting het vliegveld. De terugreis verliep soepel. Nadat we in Weeze waren geland en uiteindelijk in Santpoort waren aangekomen, werden we heel hartelijk ontvangen door de echtgenote van Ton en zijn dochter Marieke. Iedereen kreeg een witte roos met een kaartje waarop ‘Welkom thuis!’ stond. Ik vond dit een heel attent en warm gebaar.

Nadat iedereen uitgebreid afscheid van elkaar had genomen en hier en daar ook meteen kennis had gemaakt met elkaars familie, ging iedereen weer op weg naar huis.

“Aan alle mooie dingen komt een eind” dus ook aan deze mooie Lourdesreis. Maar wat hebben we genoten met elkaar.

Afsluiting

Zoals ik al zei: aan alle mooie dingen komt een eind. Ook aan mijn Lourdesverslag. Nee hoor, even alle gekheid op een stokje. Voordat ik afsluit, wil ik nog iets delen.

Toen ik aan dit verslag en deze reis begon, vertelde ik dat ik dit vooral deed vanuit nieuwsgierigheid naar wat Lourdes met mij en anderen zou kunnen doen. Ik ben zoekende in het geloof en wilde mij openstellen voor alles wat Lourdes mij te bieden zou hebben.

Ik denk dat dat gelukt is. Ik heb gezien wat Lourdes met mensen doet. Lourdes brengt vreugde, het gevoel van thuis zijn, rust, herkenning, het gevoel gehoord te worden, saamhorigheid, erkenning, verlichting en warmte. Deze reis heeft ook bij mij veel teweeg gebracht. Wat het mij precies heeft gebracht, vind ik moeilijk in woorden te omschrijven, omdat ik over veel dingen nog niet uit ben. Maar ik denk dat mijn ingeleverde intentie tijdens onze kaarsenceremonie het beste omschrijft wat ik door Lourdes meer heb gevonden, namelijk:

“‘Ik wil leren vertrouwen op het leven en de weg die voor mij ligt. Dat ik, ook wanneer ik niet alles begrijp, rust mag vinden in het vertrouwen dat ik niet alles meer alleen hoef te dragen“’.

Het is lang geleden dat ik mij ergens zo welkom en thuis heb gevoeld op een plek die voor mij zo onbekend was. En dat lag niet alleen aan de plek, maar ook echt aan onze groep. Daarvoor om wil ik jullie heel hartelijk bedanken.

Jullie zijn stuk voor stuk bijzondere mensen, ieder met een eigen levensverhaal dat jullie met je meedragen. Die verhalen zijn absoluut niet altijd de lichtste, waardoor ik veel bewondering voor jullie heb.

Dank jullie wel voor de mooie, leerzame en ook heel gezellige gesprekken. Dank jullie wel voor de kwetsbare momenten, soms tijdens gesprekken met mij. Dank jullie wel voor het delen van jullie verhalen met mij. Dank jullie wel voor het omarmen van mij.

En Nonna, oma, dank u wel dat u mij hebt meegenomen op deze bijzondere reis en dat we dit samen hebben kunnen delen. Het heeft mij heel veel gebracht en dit draag ik voor altijd diep in mijn hart mee. Ik ben heel dankbaar.

Ik hoop dat ik iedereen een mooi inkijkje heb kunnen geven in zowel de Lourdesreis zelf als in mijn gedachten gedurende de reis. Ik heb dit verslag met liefde en plezier geschreven.

En mocht u het zich afvragen… Ik ben thuisgekomen met een keycord vól bedeltjes, hoor!

Dank voor het lezen, hopelijk tot ziens en met veel liefs,

Julia Luisini